

РЕШЕНИЕ

№ 216

гр. *****, 28.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ***, II-РИ СЪСТАВ**, в публично заседание на четиринадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена Ив. Стоилова

при участието на секретаря П.Х.Д.
като разгледа докладваното от Елена Ив. Стоилова Гражданско дело № 20223130100502 по описа за 2022 година

Делото е образувано въз основа на искова молба подадена от И. Н. И., ЕГН *****, пост. адрес: с. ***** срещу Земеделска кооперация „*****“, ЕИК 103104656, седалище и адрес на управление: с. ***** представлявана от Председателя на УС - И. К. И..

В исковата молба се твърди, че ищецът работил в Земеделска кооперация „*****“, ЕИК 103104656 на длъжност „Водач на ССМ до 16.08.2021 г., когато трудовото му правоотношение било прекратено със Заповед № 94/16.08.2021 г., на основание чл. 327, ал. 1, т. 12 от КТ - поради придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

На 12.05.2022г., ответникът изплатил на ищеца обезщетение при пенсиониране в размер на 5721.60лв., представляващо 6 брутни трудови възнаграждения, изчислено на база основната му работна заплата по трудов договор - 800.00лв. и допълнително възнаграждение за придобит професионален опит и стаж - 153.60лв., а не от полученото брутно трудово възнаграждение през предходния месец 07.2021 г. в размер на 2552.60лв.

Според ищеца обезщетението му за пенсиониране по чл. 222, ал. 3 от КТ е неправилно изчислено. В разпоредбата на чл. 228, ал. 1 от КТ е предвидено, че брутното трудово възнаграждение за определяне на обезщетението по чл. 222, ал. 3 от КТ е полученото от работника или служителя брутно трудово възнаграждение за месеца, предхождащ месеца, в който е възникнало основанието за съответното обезщетение, или последното получено от работника или служителя месечно брутно трудово възнаграждение, доколкото друго не е предвидено.

Според чл. 17, ал. 1 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, в брутното трудово възнаграждение за определяне на обезщетенията по чл. 222 от КТ се включват:

1. Основната работна заплата за отработеното време;
2. Възнаграждението над основната работна заплата, определено според прилаганите системи за заплащане на труда;

3. Допълнителните трудови възнаграждения, определени с наредбата с друг нормативен акт.

Според чл. 17, ал. 1 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/, в брутното трудово възнаграждение за определяне на възнаграждението за платен годишен отпуск по чл. 177 или на обезщетенията по чл. 228 от Кодекса на труда се включват:

1. основната работна заплата за отработеното време;
2. възнаграждението над основната работна заплата, определено според прилаганите системи за заплащане на труда;
3. допълнителните трудови възнаграждения, определени с наредбата, с друг нормативен акт, с колективен или с индивидуален трудов договор или с вътрешен акт на работодателя, които имат постоянен характер;
4. допълнителното трудово възнаграждение при вътрешно заместване по чл. 259 от Кодекса на труда;
5. възнаграждението по реда на чл. 266, ал. 1 от Кодекса на труда;
6. възнаграждението, заплатено при престой или поради производствена необходимост, по чл. 267, ал. 1 и 3 от Кодекса на труда;
7. възнаграждението по реда на чл. 268, ал. 2 и 3 от Кодекса на труда.

Ищецът твърди, че дължимото му обезщетение за пенсиониране по чл. 222, ал. 3 от КТ следва да бъде в размер на 15315.60лв., изчислено от полученото от него брутно трудово възнаграждение през м. 07.2022 г. в размер на 2552.60 лв., а не както му било изплатено в размер на 5721.60лв., изчислено само от основната работна заплата - 800.00лв. и допълнителното трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит - 153.60лв.

Иска се да бъде осъден ответника Земеделска кооперация „*****“, ЕИК 103104656, седалище и адрес на управление: с. *****, представлявана от Председателя на УС - И. К. И. да изплати на ищеца обезщетение за пенсиониране на основание чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на 9594 лв., представляващо разликата между дължимото му обезщетение в размер на 15315.60лв. и изплатеното му обезщетение в размер на 5721.60лв., ведно със законната лихва от датата на завеждането на исковата молба до окончателното плащане на сумата, както и обезщетение за забавено плащане на обезщетението при пенсиониране за периода от 01.10.2021 г. до датата на частичното изплащане на обезщетението - 12.05.2022 г. в размер на 952.93лв, както и направените по делото съдебно-деловодни разноски.

Всрока по чл.131 ГПК е депозиран отговор от ответника.

В него се твърди, че предявените искове са допустими, но неоснователни.

Не се спори, че трудовото правоотношение между страните е прекратено на осн. чл. 327, ал. 1, т. 12 от КТ- поради придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и че на работника е изплатено обезщетение в размер на брутното трудово възнаграждение на работника за срок от 6 месеца.

Спорът между страните бил на каква база следвало да се изчисли дължимото обезщетение.

Обезщетението по чл. 222, ал. 3 от КТ се определяло въз основа на брутното трудово възнаграждение по чл. 228, ал. 1 от КТ, в което обаче не се включвали всички допълнителни плащания и в частност тези, които нямали постоянен характер или не могли да се определят като възнаграждение над основната заплата. Допълнително трудово възнаграждение с постоянен характер на ищеца било само това за професионален опит.

В случая постоянен характер имало само основното трудово възнаграждение и възнаграждението за професионален опит, но ни и останалото възнаграждение, което било изплатено на работника за м. юли 2021 г. Тези възнаграждения не били дължими съгласно индивидуалния трудов договор, по колективен трудов договор, не са предвидени във вътрешните правила за работната заплата в предприятието или в нормативен акт.

Иска се отхвърляне на предявените иски.

В проведеното по делото открито съдебно заседание процесуалният представител на ищеца поддържа предявените иски и моли да бъдат уважени. Моли да не се кредитират мотивите на вещото лице изложени в заключението му. Твърди, че доверителят му за всеки един от отработените месеци през 2021г. е получавал допълнително възнаграждение наименувано в ССЧЕ и фишовете вероятно като надбавка. Това допълнително възнаграждение следвало да се включи като част от основата за изчисляване на дължимото на ищеца обезщетение по чл.222, ал.2 от КТ. Моли за присъждане на разноски.

Ответникът чрез процесуалния си представител моли за отхвърляне на предявените иски като неоснователни. Твърди, че ответника правилно е определил размера на обезщетението по чл.222, ал.2 от КТ. Твърди, че за да е постоянно по характер едно трудово възнаграждение следа да е изрично уговорено в трудовия договор или във вътрешните правила за формиране на работната заплата. Моли за присъждане на разноски.

СЪДЪТ, въз основа на твърденията и доводите на страните, събраните доказателства ценени в съвкупност и по вътрешно убеждение, съгласно чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

От Молба за прекратяване на трудово правоотношение от 16.08.2021г.; Заповед № 94/16.08.2021г. за прекратяване на трудово правоотношение; Разпореждане № *****/24.02.2022г. от ТП на НОИ-*****; Фиш за заплата за м.07.2021г. **се установява**, че ищецът е подал на 16.08.2021г. молба за прекратяване на трудовото му правоотношение до председателя на УС на ЗК „*****“ с.***** на основание чл.327, ал.1, т.12 от КТ считано от 17.08.2021г. Издадена е Заповед № 94/16.08.2021г. за прекратяване на трудово правоотношение между ищеца и ответника на основание чл.327, ал.1, т.2 от КТ, с място на работа ЗК, на длъжност „водач ССМ“ считано от 17.08.2021г. Причините за прекратяването са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Заповедта е връчена на ищеца.

С Разпореждане № *****/24.02.2022г. от ТП на НОИ-***** на ищецът е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст от 12.08.2021г..

От фиш за заплата на ищеца за м.07.2021г. се установява, че той е получил следните възнаграждения: 800 лева за отработени 22 дни, за прослужено време 19,2% - 153,60 лева, постоянни надбавки 1599 лева, брутна заплата 2552,60 лева, от която са направени съответните удържки за осигурителни и здравни фондове.

От изготвената по делото ССЧЕ, чието заключение съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено се установява, на ищеца И. Н. И. с ведомостите за работни заплати

за 2021 г. са начислени следните brutни трудови възнаграждения:

месец/година	БТВ за отр. дни	ДВ клас	Платен отпуск	Надбавки	Болнични	Обезщ-е чл.224	Всичко ОД
яну.21	120,00	23,04	406,28	0,00	115,36	0,00	664,68
фев.21	0,00	0,00	580,40	0,00	84,00	0,00	664,40
мар.21	690,91	132,65	158,29	350,00	0,00	0,00	1331,85
апр.21	800,00	153,60	0,00	465,00	0,00	0,00	1418,60
май.21	800,00	153,60	0,00	105,00	0,00	0,00	1058,60
юни.21	800,00	153,60	0,00	398,00	0,00	0,00	1351,60
юли.21	800,00	153,60	0,00	1599,00	0,00	0,00	2552,60
авг.21	400,00	76,80	0,00	168,00	0,00	1508,35	644,80

Според счетоводството на ЗК“*****“, тези надбавки не се начисляват всеки месец и са в зависимост от естеството на работа, която е извършвал ищецът през съответния месец и това не е обвързано с отработеното през месеца време. Дължимото обезщетение по чл.222, ал.3 КТ е в размер на 5 721.60 лева.

Дължимото обезщетение е следвало да се изплати до 01.10.2021г. и за времето от 01.10.2021 г. до 12.05.2022 г. и върху главницата от 5 721.60 лв., ответникът дължи лихва за забава в размер па 356.04 лв..

Според ССЧЕ сумата на „постоянният бонус“, начислявана на ищеца И. Н. И. е различна за всеки месец в зависимост от естеството на работа, която е извършвал ищецът през съответния месец и това не е обвързано с отработеното през месеца време. За месеците януари и февруари 2021г. „постоянен бонус“ не е изплащан, поради това, че ищецът не е извършвал работа, за която му се плаща допълнително.

Видно от трудовия договор на ищеца, приложен към ССЧЕ той е сключен на 11.06.2008г., за длъжност „Водач ССМ“ с основно месечно вънаграждение 300 лева, допълнително месечно възнаграждение по чл.12 НСОПЗ.

Според приложената към ССЧЕ Заповед №11/28.03.2014г. на председателя на ЗК „*****“ е наредено за работещите на длъжност „водач ССМ“ да се въведе сумирано изчисляване на работното време с период на отичате 1 месец. Наредено е изработването на график на работното време за периода на отчитане.

Според вътрешните правила за работна заплата на ЗК „*****“ чл.8 работниците и служителите, работещи по трудово правоотношение могат да получават допълнителни възнаграждения за придобит трудов стаж и професионален опит, други допълнителни възнаграждения регламентирани в нормативни актове, като размерите им и условията за получаването им са тези определени в съответния нормативен акт. Според чл.11, ал.2 от Вътрешните правила в brutното трудово възнаграждение извън случаите на чл.177 и чл.228 от КТ, се включват основното трудово възнаграждение и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, определени с индивидуалния трудов договор на

работника.

Според ведомостите за заплати на ЗК“*****“ през периода м.01.2021г. – м.08.2021г., работници назначени на същата длъжност „Водач селскостопански машини“ – П. П., С.С., Х. Н. са получавали постоянни надбавки ежемесечно, с изключение на С.С., който не е получил за м.03.2021г. През м.04.2021г. - м.07.2021г. Х. Н., назначен на същата длъжност също е получил постоянна надбавка за този месец, през м.05.2021г., м.06.2021г., м.07.2021г. И. С. и К. Д., назначени на същата длъжност също са получили постоянна надбавка, за тези месеци, през м.06.2021г.- м.08.2021г. А. Х.в назначен на същата длъжност също е получил постоянна надбавка за тези месеци.

При така установената фактическа обстановка съдът извежда следните правни изводи:

Предявени са осъдителни иски с правно основание чл. 222, ал.3 от Кодекса на труда и чл.86 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца обезщетение за пенсиониране на основание чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на 9594 лв., представляващо разликата между дължимото му обезщетение в размер на 15315.60лв. и изплатеното му обезщетение в размер на 5721.60лв., ведно със законната лихва от датата на завеждането на исковата молба до окончателното плащане на сумата, както и обезщетение за забавено плащане на обезщетението при пенсиониране за периода от 01.10.2021 г. до датата на частичното изплащане на обезщетението - 12.05.2022 г. в размер на 952.93лв..

В тежест на ищеца е да докаже, че е работил при ответника на длъжност „водач на ССМ“ до 16.08.2021г., че трудовото му правоотношение било прекратено със Заповед № 94/16.08.2021 г., на основание чл. 327, ал. 1, т. 12 от КТ - поради придобий.е право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, че на 12.05.2022 г., ответникът изплатил на ищеца обезщетение при пенсиониране в размер на 5721.60лв., представляващо 6 брутни трудови възнаграждения, изчислено на база основната му работна заплата по трудов договор - 800.00лв. и допълнително възнаграждение за придобит професионален опит и стаж - 153.60лв., че обезщетението по чл.222, ал.3 от КТ следвало да бъде изчислено от полученото от него възнаграждение за м.07.2021г. в размер на 2552.60лв.

В тежест на ответника е да докаже, че правилно е определил изплатеното на ищеца обезщетение по чл.222, ал.3 от КТ и че допълнително трудово възнаграждение с постоянен характер на ищеца е само това за професионален опит.

По делото е обявено за безспорно между страните, че ищецът е работил при ответника на длъжност „водач на ССМ“ до 16.08.2021г., че трудовото му правоотношение било прекратено със Заповед № 94/16.08.2021 г., на основание чл. 327, ал. 1, т. 12 от КТ - поради придобий.е право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, че на 12.05.2022г. ответникът изплатил на ищеца обезщетение при пенсиониране в размер на 5721.60лв., представляващо 6 брутни трудови възнаграждения, изчислено на база основната му работна заплата по трудов договор - 800.00лв. и допълнително възнаграждение за придобит професионален опит и стаж - 153.60лв.

Според чл.222, ал.3 от КТ на работника или служителя се дължи обезщетение от работодателя при прекратяване на трудовото му правоотношение, след като работникът или служителят е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основанията за прекратяването в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 6 месеца, ако е придобил при същия работодател 10 години трудов стаж през последните 20 години. В настоящото дело се доказва, че ищецът е придобил право на пенсия на 12.08.2021г., от която дата видно от Разпореждане № *****/24.02.2022г. от ТП на НОИ-***** му е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. Трудовото правоотношение между ЗК „****“ и ищеца е прекратено считано от 17.08.2021г. със Заповед № 94/16.08.2021г. т.е. пет дена след придобиване на право на пенсия. Видно от трудовия договор на ищеца, приложен към ССЧЕ той е сключен на 11.06.2008г., съответно към 17.08.2021г. ищецът е имал малко повече от 13 години трудов стаж при ответника. Поради това на работника ищещ се дължи от работодателя обезщетение по чл.222, ал.3 от КТ в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 6 месеца.

Според разпоредбата на чл. 228, ал. 1 от КТ brutното трудово възнаграждение за определяне на обезщетението по чл. 222, ал. 3 от КТ е полученото от работника или служителя brutно трудово възнаграждение за месеца, предхождащ месеца, в който е възникнало основанията за съответното обезщетение, или последното получено от работника или служителя месечно brutно трудово възнаграждение, доколкото друго не е предвидено. В случая меродавно е полученото от ищеца бруто трудово възнаграждение за м.07.2021г., тъй като трудовото му правоотношение е прекратено на 17.08.2021г..

Според чл. 17, ал. 1 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, в brutното трудово възнаграждение за определяне на обезщетенията по чл. 222 от КТ се включват:

1. Основната работна заплата за отработеното време;
2. Възнаграждението над основната работна заплата, определено според прилаганите системи за заплащане на труда;
3. Допълнителните трудови възнаграждения, определени с наредбата с друг нормативен акт.

Според чл. 17, ал. 1 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, в brutното трудово възнаграждение за определяне на обезщетенията по чл. 222, ал.3 от Кодекса на труда се включват:

1.
 1. основната работна заплата за отработеното време;
 2. възнаграждението над основната работна заплата, определено според прилаганите системи за заплащане на труда;
 3. допълнителните трудови възнаграждения, определени с наредбата, с друг нормативен акт, с колективен или с индивидуален трудов договор или с вътрешен акт на работодателя, които имат постоянен характер;
 4. допълнителното трудово възнаграждение при вътрешно заместване по чл. 259 от

Кодекса на труда;

5. възнаграждението по реда на чл. 266, ал. 1 от Кодекса на труда;
6. възнаграждението, заплатено при престой или поради производствена необходимост, по чл. 267, ал. 1 и 3 от Кодекса на труда;
7. възнаграждението по реда на чл. 268, ал. 2 и 3 от Кодекса на труда.

Според чл. 15, ал. 1 вр. с чл.11 и чл.12 от НСОПЗ допълнителни трудови възнаграждения с постоянен характер изрично са определени възнагражденията за образователна степен "доктор" и за научна степен "доктор на науките", както и за придобит трудов стаж и професионален опит.

Според чл. 15, ал. 2 НСОПЗ за допълнителни възнаграждения с постоянен характер се считат и допълнителните възнаграждения, които се изплащат постоянно заедно с полагащото се за съответния период основно възнаграждение и са в зависимост единствено от отработеното време.

Съдът намира, предвид събраните по делото доказателства, че получените от ищеца през периода м.03.2021г. – м.08.2021г. „постоянни надбавки“ нямат характер на допълнително възнаграждение по смисъла на чл.15, ал.2 от НСОПЗ. От коментираните ведомости за заплати на ЗК“*****“ за периода м.01.2021г. – м.08.2021г. се доказва, че ищеца и всички останали лица назначени на длъжност „водач ССМ“ са получавали всеки месец (при обсъждане на ведомостите съдът е посочил изключенията) такива постоянни надбавки, които са различни по размер. Но ищецът не доказва, че тези постоянни надбавки са в зависимост единствено от отработеното време. Ищецът не въведе твърдението, че в ЗК“*****“ има въведено сумирано изчисляване на работното време през определен период от 2021г., че тези допълнителни надбавки са заплащане на допълнителни часове труд. По делото не се събраха доказателства, че изплащаните на ищеца постоянни надбавки са изплащани единствено в зависимост от отработеното време, а не по някакви други причини. По делото не се събраха доказателства и да е уговорено между страните в трудов договор или по друг начин, във вътрешните правила на ответника изплащане на допълнителни възнаграждения по чл. 15, ал. 2 НСОПЗ.

Поради това съдът намира, че работодателя правилно не е взел предвид при изчисляване на обезщетението на ищеца по чл.222, ал.3 от КТ, получените от него постоянни надбавки в размер на 1599 лева за м.07.2021г.. Работодателят правилно е изчислил дължимото обезщетение на ищеца по чл.222, ал.3 от КТ в размер на 5721.60лв., представляващо 6 брутни трудови възнаграждения, изчислено на база основната му работна заплата по трудов договор - 800.00лв. и допълнително възнаграждение за придобит професионален опит и стаж - 153.60лв. Поради това предявения иск по чл.222, ал.3 от КТ се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Предявеният иск по чл.86 ЗЗД е частично основателен. Според чл. 228, ал. 3 от КТ обезщетенията, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е

прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок. След изтичане на този срок работодателят дължи обезщетението заедно със законната лихва. В случая трудовото правоотношение на ищеца е прекратено на 17.08.2021г., съответно обезщетението по чл.222, ал.3 от КТ е следвало да му се изплати в срок до 30.09.2021г.. Обезщетение в размер на 5721.60лв. е платено на ищеца на 12.05.2022г. – обстоятелство, което е прието за безспорно между страните. Поради това на ищеца следва да се изплати законна лихва за периода на забава, както е поискан от ищеца – 01.10.2021г. – 12.05.2021г. върху обезщетението в размер на 5721.60лв. в размера посочен от ССЧЕ 356,04 лева. С оглед гореизложеното предявеният иск по чл.86 ЗЗД следва да бъде уважен за сумата от 356,04 лева и отхвърлен за разликата от този размер до предявения от 952,93 лева.

Страните са претендирали разноски и такива им се дължат. Ищецът е претендирал присъждане на 900 лева за адвокатски хонорар, от които на основание чл.78, ал.1 от ГПК му се дължат 31,44 лева съразмерно уважената част от предявените искове. Ответникът е претендирал заплащане на 1000 лева адвокатски хонорар и 50 лева депозит за ССЧЕ. От тях съразмерно отхвърлената част от предявените искове му се дължат 1014,56 лева.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд – ***** държавна такса в размер на 50 лв. по иска по чл.86 от ЗЗД.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск с правно основание по **чл.222, ал.3 от КТ** от И. Н. И., ЕГН *****, адрес: с. ***** срещу Земеделска кооперация „*****“, ЕИК 103104656, седалище и адрес на управление: с. ***** община *****, обл. ***** за осъждане на ответника да заплати на ищеца обезщетение за пенсиониране на основание чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на 9594 лв., представляващо разликата между дължимото му обезщетение в размер на 15315.60лв. и изплатеното му обезщетение в размер на 5721.60лв., ведно със законната лихва от датата на завеждането на исковата молба до окончателното плащане на сумата.

ОСЪЖДА на основание чл.86 ЗЗД Земеделска кооперация „*****“, ЕИК 103104656, седалище и адрес на управление: с. ***** община *****, обл. ***** да заплати на И. Н. И., ЕГН *****, адрес: с. ***** сума в размер на 356,04 лева, представляваща обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва за периода 01.10.2021г. – 12.05.2021г. върху обезщетението в размер на 5721.60лв. по чл. 222, ал. 3 от КТ, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата от уважения размер 356,04 лева до предявения от 952,93 лева.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК Земеделска кооперация „*****“, ЕИК 103104656, седалище и адрес на управление: с. ***** община *****, обл. ***** да заплати на И. Н. И., ЕГН *****, пост. адрес: с. ***** сторените разноски по делото за

адвокатски хонорар в размер на 31,44 лева съразмерно уважената част от предявените искиове.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 от ГПК И. Н. И., ЕГН *****, адрес: с. ***** да заплати на Земеделска кооперация „*****“, ЕИК 103104656, седалище и адрес на управление: с. ***** община *****, обл. ***** на сторените разноси по делото за адвокатски хонорар в размер на 1014,56 лева съразмерно отхвърлената част от предявените искиове.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 6 ГПК ГПК Земеделска кооперация „*****“, ЕИК 103104656, седалище и адрес на управление: с. ***** община *****, обл. ***** **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд – ***** сумата от 50 лева, представляваща дължими за производството държавни такси.

-

Решението подлежи на обжалване пред Варненски окръжен съд, в двуседмичен срок, считано от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – ***:** _____